

ערינות באמונה צעירה הישנה, ודודי הקה ואהבה נחמ
שם ריחם ...
... ועל יד הדרך הרחבה והשוממה, בפרוץ הבוקר
הזך והרענן ממרחקי הקדים, עומד שתיל חדור ונאה שבור
באמצע גזעו ...

עוד פעם השתיל הנשבר — מתי ואיפה ראיתו ?
... ואז עוד היה ילד .

אחרי סעודת הצהרים של שבת „נחמו" לקחו אותו
אביו ואמו ביניהם בקיץ, אחוז בשתי ידיו, מזה ופוח,
והלכו למייל אל גן הפירות אשר לדודו לא רתק מתוך הנדר.
בגן אכל חצי תפוח ואגס גדול וצהוב ומתוק ככה...
אביו שכב אחרי כן להתנמנם, אמו ישבה על יד אביו.
הוא הניח ראשו על ברכי אמו ותיכף הרגיש: שתי ידים
חמות וחביבות ונעימות ככה התחילו להחליק לו על
שערותיו וכאז גם על לבו ועל כל נשמתו החליקו ידים
חביבות ונעימות אלו, ידי אמו—כמה טוב, כמה טוב.
כמה נעים היה לו אז! ... מבין גזעי העצים ממרחק נשקף
הנהר, מימיו הבהיקו כנגד השמש — פתאם הניחה שם
מאחוריה קבוצת הסבכים הרחוקה אנית-קיטור לבנה.
מלמעלה, מהמעשנה השחורה רצועת עשן ארוכה נשויה
ומתאבכת לאחוריה, ומלמטה גלי קצף לבן מתאבכים
ודותחים משני צדיה — ולפתע: רצועה צרה, רועדת של
קיטור לבן מתפרצת מצד המעשנה השחורה, ובהצלמה
מתנגלת משם שריקה עזה, פיוזה, שובכה... כל הנשמה
צהלה לקראת שריקה זו... וידי אמו מחליקות, מחליקות...
מה זה ?

במקום הנהר, המבהיק מול שמש, משתרעת דרך
רחבה ושוממה, בפרוץ הבוקר, במקום האניה הלבנה.
המטהרת... כך: זה הוא השתיל הקרור והנאה, השבור
באמצע גזעו...

היחפש מסביב את אביו ואמו? את הידים
החביבות, המחליקות לו על השערות?
לא ימצאם עוד! בשום מקום לא ימצאם עוד!
רמעות עלו לו פתאם בעיניו. לא שאל עוד את
עצמו: מתי ואיפה ראה את הדרך השוממה ואת השתיל
הנשבר?

לו נדמה פתאם:

עוף ויגע מרוב נדודים ומרוב צרה כרע פתאם
בחצי דרך רחבה ושוממה. במרחקי האופק מזהירות כבר
קרני השמש העולה. אבל עיניו נסגרות, נסגרות. וקר
לו, קר עד מאד. עוד פעם הוא פוקח את עיניו: עיי
הול כבר מתרוטטים עליו מסביב, לטראשותיו על אחד
העיים עומד שתיל קרור ונאה שבור באמצע גזעו...

ס. ב. לזבניק.

שתיל נשבר

מוברת אבד לא. נ. גנסיין.

... מתי ראה בעיניו את המראה הזה ?

על-יד החלון עם דמהומי השקיעה יושב סוין בחדרו
הבורד אשר בקצה העיר הנרחבת ומתאמץ להעלות בזכרונו.
מתי ואיפה ראה את המראה העגום הזה, המרחף זה כמה
ימים לנגד עיניו כחלום מבשר רע ?

בקרעי העננים הקלים, התועים שם בפאתי המערב
אחרי שקיעת השמש, כן ינשאו לפניו רבים מחזיונות חייו
קרעים-קרעים, קרעי לב וקרעי נשמה... ובקרעי העננים
כן גם קרעי חייו טבולים בזוהר הכלל-הזה, בזוהר נוגה
יגוע — אך מתי ואיפה ראה מראה זה ?

... דרך רחבה, שוממה, בפרוץ בוקר זך ורענן
ממרחקי הקדים — ועל יד הדרך: שתיל חדור ונאה שבור
באמצע גזעו... עוד ירוקים כל עליו, עוד המל מזהיר מעל
ירק צעיר ועגוג זה בזהר צהל ומחיה ככה, עוד קליפתו
חלקה ועדינה ורשנה יכה — אך היא שבור באמצע גזעו...
קסמים לבנים וחרים כולטים מתוך השבר בשאגת יאוש
אלמת, נועת; חצי גזעו העדין מעורה אליו רק בציציות
לבנות של עץ כתות וברצועת קליפה דקה ונתוקה; עמרתו
הירוקה מושלכה לארץ ומרבית עליה לוחכים את העפר...
מתי ואיפה ראה בעיניו את המראה הזה ?

כבר יגע, כבר עיף מרוב התאמצות זכרונו, כבר
נסה להסיר גם את דעתו מן המראה הזה למראות אחרים:
מה היה לפני שנתים ?

אז נפגש עם מכירתו החדשה באחד ממשעולי הגן
לפנות ערב. עיניה צהלו לקראתו. לבו התחיל הולם ורועד
בקרבו, כמחכה לאשרו הנבון לו, כל השממון והעווכה
חלפו מקרבו, ובכל רחבי נשמתו פרחו חבצלות זבות